

Περιληπτική ενημέρωση για την απόφαση του Αρείου Πάγου, με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση αναίρεσης κατά της αποφάσεως του Εφετείου Θράκης, που απέρριψε την αίτηση του σωματείου «Τουρκική Ένωση Ξάνθης» για ανάκληση της αποφάσεως, η οποία διέταξε τη διάλυσή του, ενόψει του σκοπού του σωματείου αυτού, που αντίκειται στην εγχώρια έννομη τάξη και είναι παράνομος, ενώ δι' αυτού επιχειρείται εμμέσως αναθεώρηση της Συνθήκης της Λωζάνης και πλήττεται η ειρηνική και αρμονική συμβίωση των πολιτών της περιοχής.

**840/2021** απόφαση του Δ' Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου.

**Περίληψη:** Με την από 29.10.2018 αίτηση του αναιρεσιόντος σωματείου, με την επωνυμία «Τουρκική Ένωση Ξάνθης» ζητήθηκε η αναίρεση της εκδοθείσας, κατά την ειδική διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας, υπ' αριθμ. 96/2018 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Θράκης, η οποία εκδόθηκε επί της από 4.12.2017 αιτήσεώς του (αναιρεσιόντος σωματείου), με την οποία απερρίφθη.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 758 παρ. 1 εδ. α' του Κ.Πολ.Δ., η οποία αναφέρεται στη δυνατότητα ανακλήσεως ή μεταρρυθμίσεως οριστικής αποφάσεως της εκουσίας δικαιοδοσίας, όπως ίσχυε πριν από την τροποποίησή του με το άρθρο 29 του ν. 4491/2017(Φ.Ε.Κ. Α' 152/13.10.2017) «Οι αποφάσεις που αποφαινούνται οριστικά, εφ' όσον δεν ορίζεται διαφορετικά, μπορούν με αίτηση διαδίκου, μετά τη δημοσίευσή τους, να ανακληθούν ή να μεταρρυθμιστούν από το δικαστήριο που τις εξέδωσε, αν προκύψουν νέα πραγματικά περιστατικά ή μεταβληθούν οι συνθήκες κάτω από τις οποίες εκδόθηκαν...». Με το άρθρο 29 του ν. 4491/2017(Φ.Ε.Κ. Α' 152/13.10.2017) προστέθηκαν στο τέλος της ως άνω παραγράφου δύο νέα εδάφια, με τα οποία ορίζεται ότι «Η αίτηση ανάκλησης ή μεταρρυθμίσεως του πρώτου εδαφίου επιτρέπεται, επίσης, μετά την έκδοση οριστικής απόφασης του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, με την οποία κρίνεται ότι η δικαστική απόφαση που δέχθηκε ή απέρριψε την αρχική αίτηση εκδόθηκε κατά παράβαση

δικαιώματος που αφορά στον δίκαιο χαρακτήρα της διαδικασίας που τηρήθηκε ή διάταξης ουσιαστικού δικαίου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, με την επιφύλαξη των όρων και περιορισμών που προβλέπονται στις επί μέρους διατάξεις της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου περί προστασίας της εθνικής ασφάλειας, της δημόσιας τάξης, της πρόληψης του εγκλήματος, της προστασίας της υγείας ή ηθικής και της προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων. Στην περίπτωση αυτή η αίτηση ασκείται μέσα σε προθεσμία ενενήντα (90) ημερών, η οποία αρχίζει από την ημερομηνία που καθίσταται οριστική η απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου», ενώ με τη μεταβατική διάταξη του άρθρου 30 του αυτού ως άνω νόμου ορίζεται ότι «Η διάταξη του προηγούμενου άρθρου καταλαμβάνει και τις υποθέσεις για τις οποίες έχει εκδοθεί οριστική απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου πριν από τη δημοσίευση του παρόντος, εφ' όσον δεν ορίζεται διαφορετικά και σύμφωνα με τους περιορισμούς της διάταξης της παραγράφου 2 του άρθρου 11 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και τις λοιπές διατάξεις της Σύμβασης αυτής, καθώς και τις διεθνείς συνθήκες. Στην περίπτωση αυτή η προθεσμία άσκησης της αίτησης ανάκλησης ή μεταρρύθμισης είναι ένα (1) έτος από τη δημοσίευση του παρόντος». Από το γράμμα της ως άνω μεταβατικής διατάξεως του άρθρου 30 του ν. 4491/2017, σαφώς προκύπτει ότι ο νομοθέτης απέβλεψε στην επανεξέταση των υποθέσεων, που είχαν εκδικαστεί κατά τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας και είχε εκδοθεί επ' αυτών οριστική απόφαση, μετά την έκδοση αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, που διαπίστωνε παραβίαση των ελευθεριών και δικαιωμάτων του ανθρώπου που προστατεύονται από την Ε.Σ.Δ.Α. από μέρους του ελληνικού κράτους, μεταξύ των οποίων και αυτών του άρθρου 11 της Συμβάσεως που προστατεύει το δικαίωμα στην ελευθερία του συνέρχεσθαι και συνεταιρίζεσθαι, χωρίς καμία περαιτέρω διάκριση και συγκεκριμένα χωρίς να εξαιρεί την περίπτωση κατά την οποία είχε ήδη επιχειρηθεί η επανεξέταση της υποθέσεως, κατά τη διάταξη του άρθρου 758 του Κ.Πολ.Δ., όπως ίσχυε, πριν από την τροποποίησή του. Περαιτέρω, λαμβανομένου υπόψη ότι ανεξαρτήτως

της φύσεως και του είδους της πολιτειακής πράξεως που απετέλεσε το γενεσιουργό αίτιο της παραβίασεως της Συμβάσεως, η απόφαση του Ε.Δ.Δ.Α. δεν έχει καθεαυτή την ικανότητα να επιφέρει την αυτόθροη κατάργηση της παραπάνω πράξεως, με τις ως άνω νομοθετικές ρυθμίσεις επιχειρήθηκε να ρυθμιστεί για το μέλλον το ανακύψαν ζήτημα ως προς την τύχη των αμετάκλητων και ισχυουσών έναντι πάντων στην Ελλάδα αποφάσεων των Ελληνικών πολιτικών δικαστηρίων που εκδόθηκαν κατά την εκουσία δικαιοδοσία, οι οποίες είναι αντίθετες σε αναγνωριστική απόφαση του Ε.Δ.Δ.Α. Έτσι, με την προκείμενη διάταξη παρέχεται η δυνατότητα ανακλήσεως ή μεταρρυθμίσεως της αποφάσεως που εκδόθηκε κατά την εκουσία δικαιοδοσία από το δικαστήριο που την εξέδωσε και μετά από αίτηση του διαδίκου, κατ' απόκλιση από τον κανόνα που ισχύει στις διαγνωστικές δίκες της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας, αν προκύψουν νέα πραγματικά περιστατικά ή μεταβληθούν οι συνθήκες κάτω από τις οποίες εκδόθηκε η απόφαση (εδ. α') ή εκδοθεί οριστική απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (εδ. β'), σύμφωνα με τα παραπάνω ειδικότερα αναφερόμενα, όπως η τελευταία αυτή περίπτωση προστέθηκε ως τρίτος λόγος ανακλήσεως με το άρθρο 29 του ν. 4491/2017(Φ.Ε.Κ. Α' 152/13.10.2017). Στην προκειμένη περίπτωση η διαδικαστική πορεία της υποθέσεως είναι η ακόλουθη: Με την 36/1986 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ξάνθης, που εκδόθηκε κατά την ειδική διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας, έγινε δεκτή ως και κατ' ουσίαν βάσιμη η από 30.1.1984 αίτηση του τότε Νομάρχη Ξάνθης και διατάχθηκε η διάλυση και η διαγραφή από το τηρούμενο στο Πρωτοδικείο Ξάνθης ειδικό βιβλίο Σωματείων του τότε καθ' ου η αίτηση και ήδη αναιρεσιόντος σωματείου, με την επωνυμία «Τουρκική Ένωση Ξάνθης». Με την υπ' αριθμ 117/1999 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Θράκης απορρίφθηκε η ασκηθείσα εκ μέρους του καθ' ου η αίτηση και ήδη αναιρεσιόντος έφεση και με την υπ' αριθμ. 1530/2000 απόφαση του Δ' Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου αναιρέθηκε η ως άνω εφετειακή απόφαση και παραπέμφθηκε η υπόθεση στο Τριμελές Εφετείο Θράκης προς περαιτέρω εκδίκαση. Το τελευταίο, μετά από κλήση του ήδη αναιρεσιόντος σωματείου, εξέδωσε την υπ' αριθμ.31/2002 απόφασή του,

με την οποία απορρίφθηκε η έφεση ως αβάσιμη και επικυρώθηκε η πρωτόδικη απόφαση. Κατά της αποφάσεως αυτής το ήδη αναιρεσείον άσκησε αίτηση αναίρεσης, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 1549/2003 απόφαση του Δ' Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου, με την οποία παραπέμφθηκαν ορισμένοι αναιρετικοί λόγοι στην Τακτική Ολομέλεια του Αρείου Πάγου, λόγω δημιουργίας ζητημάτων με γενικότερο ενδιαφέρον, ενώ απορρίφθηκαν οι λοιποί λόγοι αυτής και ακολούθως εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 4/2005 απόφαση της Τακτικής Ολομέλειας του Αρείου Πάγου, με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση αναιρέσεως. Μετά την εξάντληση των εσωτερικών ενδίκων μέσων, το αιτούν και ήδη αναιρεσείον σωματείο προσέφυγε ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου με τη με αριθμό 26998/2005 προσφυγή του και επ' αυτής εκδόθηκε η από 27-3-2008 απόφαση του παραπάνω Δικαστηρίου, με την οποία διαπιστώθηκε ότι παραβιάστηκε το άρθρο 11 της Ε.Σ.Δ.Α. Μετά την έκδοση της αποφάσεως αυτής το ήδη αναιρεσείον άσκησε, ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Θράκης, την από 14.11.2008 αίτησή του, με την οποία, επικαλούμενο ότι η έκδοση της προαναφερόμενης αποφάσεως του Ε.Δ.Δ.Α. συνιστά μεταβολή των συνθηκών, που δικαιολογεί την ανάκληση της υπ' αριθμ. 31/2002 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Θράκης, ζήτησε την ανάκληση της τελευταίας αυτής αποφάσεως, ώστε να γίνει δεκτή η έφεσή του, να εξαφανιστεί η υπ' αριθμ. 36/1986 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ξάνθης και στη συνέχεια να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη η σχετική αίτηση του τότε Νομάρχη Ξάνθης και να διαταχθεί η εξάλειψη της διαγραφής του από το βιβλίο των Σωματείων του Πρωτοδικείου Ξάνθης. Επί της αιτήσεως αυτής εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 477/2009 απόφαση του παραπάνω Δικαστηρίου (Τριμελούς Εφετείου Θράκης), με την οποία απορρίφθηκε αυτή ως μη νόμιμη. Κατά της αποφάσεως αυτής το ήδη αναιρεσείον άσκησε την από 19.3.2010 αίτηση αναιρέσεως, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 353/2012 απόφαση του Αρείου Πάγου, με την οποία απορρίφθηκε. Με την ένδικη από 4-12-2017 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 91/5-12-2017 αίτησή του, το αιτούν και ήδη αναιρεσείον σωματείο, αφού εξέθετε την παραπάνω αναφερόμενη διαδικαστική διαδρομή της υποθέσεως, καθώς επίσης και ότι μετά την έκδοση της προαναφερόμενης

αποφάσεως του Ε.Δ.Δ.Α., με την οποία διαπιστώθηκε παραβίαση του άρθρου 11 της Ε.Σ.Δ.Α. (δικαίωμα συνεταιρίζεσθαι, υπό την ειδικότερη έκφραση της συστάσεως σωματείου) δεν δικαιολογείται πλέον η διάλυσή του, επικαλούμενο περαιτέρω την επελθούσα μεταβολή του νομοθετικού καθεστώτος, ήτοι την τροποποίηση της διατάξεως του άρθρου 758 του Κ.Πολ.Δικ., με τα άρθρα 29 και 30 του ν. 4991/2017, ζήτησε, προκειμένου να αποκατασταθεί το προσβληθέν δικαίωμά του, του συνεταιρίζεσθαι, την ανάκληση της υπ' αριθμ. 31/2002 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Θράκης, κατά τις ως άνω διατάξεις των άρθρων 29 και 30 του Ν. 4991/2017, ώστε να γίνει δεκτή κατ' ουσίαν η έφεσή του κατά της υπ' αριθμ. 36/1986 αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ξάνθης, να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση και μετά ταύτα να απορριφθεί η με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 11/30-1-1984 αίτηση του τότε Νομάρχη Ξάνθης για τη διάλυσή του και να διαταχθεί η εξάλειψη της διαγραφής του από το τηρούμενο στο Πρωτοδικείο Ξάνθης βιβλίο σωματείων. Επί της αιτήσεως αυτής εκδόθηκε, η ως άνω υπ' αριθμ. 96/2018 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Θράκης, κατά της οποίας το ήδη αναιρεσίον άσκησε, κατά τα προαναφερόμενα, την ένδικη από 29.10.2018 αίτηση αναιρέσεως. Επ' αυτής εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 840/2021 απόφαση του Δ' Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου, με την οποία απορρίφθηκαν όλοι οι λόγοι αυτής.

Ειδικότερα, ο πρώτος λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως, κατά το ένα μέρος του, από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 του Κ.Πολ.Δ., με τον οποίο το αναιρεσίον προσάπτει στην προσβαλλομένη απόφαση την πλημμέλεια της ευθείας παραβιάσεως της διατάξεως του άρθρου 758 του Κ.Πολ.Δικ., όπως ισχύει, μετά την τροποποίησή του με τα άρθρα 29 και 30 του ν. 4491/2017, με την ειδικότερη αιτίαση ότι το Εφετείο, με την προσβαλλομένη απόφασή του, έκρινε μη νόμιμη και απορριπτέα την από 4-12-2017 αίτηση ανακλήσεως, για το λόγο ότι αυτή (αίτηση ανακλήσεως) δεν στηρίζεται στην τροποποιημένη και ισχύουσα, κατά τα προεκτεθέντα, διάταξη του άρθρου 758 του Κ.Πολ.Δ., απερρίφθη ως αβάσιμος, ως στηριζόμενος επί εσφαλμένης προϋποθέσεως, καθ' όσον όπως προκύπτει από τη συνολική εκτίμηση του περιεχομένου της, το

Δικαστήριο κατ' αρχήν έκρινε ότι η ένδικη αίτηση ανακλήσεως ασκήθηκε ενώπιόν του αρμοδίως και παραδεκτώς, κατά τις διατάξεις των άρθρων 29 και 30 του ν. 4491/2017, από το έχον προς τούτο δικαίωμα αιτούν σωματείο.

Ο ίδιος (πρώτος) λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως, κατά το δεύτερο μέρος του, με τον οποίο το αναιρεσίον αποδίδει στην προσβαλλόμενη απόφαση την πλημμέλεια από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 του Κ.Πολ.Δ., με την ειδικότερη αιτίαση ότι το Εφετείο με το να απορρίψει την ένδικη από 4-12-2017 αίτηση ανακλήσεως παραβίασε ευθέως τις διατάξεις των άρθρων 12 του Συντάγματος, 78, 79, 80 και 105 του Α.Κ., και 6,11,14 και 46 παρ.1 της Ε.Σ.Δ.Α., απερρίφθη με τις ακόλουθες (συνοπτικά αναφερόμενες) αιτιολογίες: Από την αναφορά τόσο στην επωνυμία, όσο και στο άρθρο 8 του καταστατικού του αιτούντος και ήδη αναιρεσίοντος σωματείου των όρων «Τουρκική» και «Τούρκων της Δυτικής Θράκης», προκύπτει ότι το τελευταίο αντιλαμβάνεται και αντιμετωπίζει τα μέλη του αποκλειστικά και μόνον ως Τούρκους και όχι απλώς ως Μουσουλμάνους ελληνικής υπηκοότητας. Από τον σκοπό του αναιρεσίοντος προκύπτει, επίσης, ότι επιδιώκεται με τη λειτουργία του ευθέως η προώθηση, εντός των ορίων της Ελληνικής Επικράτειας, πολιτειακών σκοπών ξένου κράτους (της Τουρκίας), δηλαδή, η διάδοση και επικράτηση των «πνευματικών, κοινωνικών και θρησκευτικών μεταρρυθμίσεων των προελθουσών εκ της Τουρκικής μεταπολιτεύσεως». Επιπροσθέτως σημειώνεται ότι στο άρθρο 27 του καταστατικού του εν λόγω σωματείου προβλέπεται η ποινή της οριστικής διαγραφής των μελών του, που προβαίνουν «..... εις αντιθέτους δημοσιεύσεις και διαδόσεις προς τους εν τω καταστατικώ αναφερομένους σκοπούς και τας πεποιθήσεις της ενώσεως». Απαγορεύεται, δηλαδή, στα μέλη του σωματείου να έχουν πεποιθήσεις διαφορετικές από εκείνες που έχει το ίδιο το σωματείο και να προβαίνουν σε δημοσιεύσεις και διαδόσεις αντίθετες προς τους σκοπούς που αναφέρονται στο καταστατικό του. Ο σκοπός του αναιρεσίοντος σωματείου έρχεται σε αντίθεση προς την εγχώρια δημόσια τάξη και είναι παράνομος. Η αντίθεσή του, εξ άλλου, με τη Σύμβαση περί ανταλλαγής των Ελληνικών και Τουρκικών πληθυσμών, που υπογράφηκε στη Λωζάνη στις 30 Ιανουαρίου 1923

και τη Συνθήκη Ειρήνης που υπογράφηκε επίσης στη Λωζάνη στις 24 Ιουλίου 1923 και έχουν κυρωθεί με νόμο, είναι προφανής, αφού επιχειρείται απροκάλυπτα να εμφανισθεί η ύπαρξη στην Ελλάδα (περιοχή Δυτικής Θράκης), εθνικής τουρκικής μειονότητας, ενώ με τις συμβάσεις αυτές, μόνο η ύπαρξη θρησκευτικής μουσουλμανικής μειονότητας αναγνωρίζεται στην εν λόγω περιοχή. Η εμμονή του αναιρεσειόντος σωματείου στη χρήση του επιθέτου «Τουρκική» στην επωνυμία του και των όρων «Τούρκων της Δυτικής Θράκης» στο άρθρο 8 του καταστατικού του, σε αντίθεση προς τις προαναφερόμενες συνθήκες, όχι μόνο δεν συμβάλλει στην ειρηνική και αρμονική συμβίωση των πολιτών της περιοχής, που είναι αναγκαία για το γενικό καλό και των δύο ελληνικών κοινοτήτων, χριστιανικής και μουσουλμανικής, αλλά εγείρει ανύπαρκτο μειονοτικό πρόβλημα «Τούρκων», καθ' όσον, με τον τρόπο αυτό επιχειρείται μία εκ πλαγίου αναθεώρηση της Συνθήκης της Λωζάνης, αφού τυχόν αναγνώριση του δικαιώματος δημιουργίας ενώσεως Τούρκων πολιτών στη Δυτική Θράκη, καταργεί στην πράξη την θρησκευτική ταυτότητα της μουσουλμανικής μειονότητας και την καθιστά εθνική μειονότητα. Συνεπώς, από το καταστατικό και τη σύμφωνα με αυτό λειτουργία αλλά και τις αναφερόμενες συγκεκριμένες θετικές ενέργειες των στελεχών του αναιρεσειόντος σωματείου δεν εγείρονται απλές υπόνοιες, αλλά προκύπτει σαφώς η επιδίωξη μεταρρυθμίσεων κατά τα κρατούντα σε τρίτο κράτος, προωθούνται οι εθνικές τουρκικές επιδιώξεις (προώθηση της ιδέας ότι στην Ελλάδα υπάρχει μία εθνική μειονότητα), προσβάλλεται η ελευθερία εκφράσεως των μελών του και επέρχεται σύγχυση ως προς την υπηκοότητα των μελών του σωματείου. Η προώθηση, άλλωστε, της προαναφερόμενης ιδέας (ότι στην Ελλάδα υπάρχει μία εθνική μειονότητα), δια των αναφερομένων συγκεκριμένων θετικών ενεργειών των στελεχών του αναιρεσειόντος σωματείου, αποτελεί απειλή για τη δημοκρατική κοινωνία της χώρας. Με τον τρόπο αυτό προσβάλλεται εντόνως η Ελληνική δημόσια τάξη και η εθνική ασφάλεια, τις οποίες η ευνομούμενη και συντεταγμένη Ελληνική Πολιτεία οφείλει να προστατεύει. Συντρέχουν, επομένως, όλες οι κατά νόμον προϋποθέσεις για τη διάλυση του αναιρεσειόντος σωματείου. Είναι δε η διάλυση αυτού (αναιρεσειόντος σωματείου),

εναρμονισμένη προς το επιβαλλόμενο αναγκαίο μέτρο περιορισμού της σωματειακής ελευθερίας και τελεί σε σχέση αναλογίας μεταξύ των ανωτέρω παραβιάσεων του σωματείου και του σκοπού, στον οποίον η διάλυσή του αποβλέπει, τη διαφύλαξη, δηλονότι, της κοινωνικής ισορροπίας και της γαλήνης μεταξύ των δύο Ελληνικών Κοινοτήτων της ευαίσθητης περιοχής της Θράκης, Χριστιανικής και Μουσουλμανικής και, κατ' επέκταση, της γαλήνης της χώρας, το μέτρο δε της διαλύσεως αυτού είναι αναγκαίο, λαμβανομένου κυρίως υπόψη ότι ο αιτών τη διάλυση τότε Νομάρχης Ξάνθης, ως εποπτεύουσα Αρχή, δεν εδικαιούτο, σύμφωνα με τα κρατούντα στη δημοκρατική και ευνοούμενη Ελληνική Πολιτεία, να έχει άλλο τρόπο επεμβάσεως στη λειτουργία του αναιρεσειόντος σωματείου από το να επιδιώξει τη διάλυσή του (άρθρο 105 Α.Κ.), όπως έπραξε στην προκείμενη περίπτωση, ενώ αντίθετα, το αναιρεσειόν σωματείο μπορεί, δια της γενικής συνελεύσεως των μελών του, να συμμορφωθεί προς τις απαιτήσεις μιας δημοκρατικής κοινωνίας και να επιδιώξει την τροποποίηση του καταστατικού του, με την αλλαγή της υφιστάμενης επιλήψιμης επωνυμίας, που αντίκειται ευθέως σε διεθνείς συμβάσεις, με άλλη σαφώς προσδιοριστική της ταυτότητας των μελών του επωνυμία και με την απάλειψη των επίμαχων όρων, που το μεν δημιουργούν παραπλανητική εικόνα ή σύγχυση ως προς την ταυτότητα και τους σκοπούς των μελών του, το δε περιορίζουν την ελευθερία εκφράσεως και προκαλούν σύγχυση και απειλή για τη δημόσια τάξη, ενέργειες, όμως, στις οποίες το αναιρεσειόν δεν έχει προβεί μέχρι σήμερα. Με τα δεδομένα αυτά, νομίμως και στα πλαίσια του άρθρου 11 παρ. 2 Ε.Σ.Δ.Α. ασκήθηκε το δικαίωμα από το άρθρο 105 αριθμ. 3 του Α.Κ., και ειδικότερα για θεμιτό σκοπό (ήτοι για την προστασία της δημόσιας τάξεως), καθόσον συνέτρεχαν όλες οι κατά νόμο προϋποθέσεις για τη διάλυση του αιτούντος σωματείου, η οποία ήταν εναρμονισμένη προς το επιβαλλόμενο αναγκαίο μέτρο περιορισμού της σωματειακής ελευθερίας και τελούσε σε σχέση αναλογίας μεταξύ των παραπάνω παραβιάσεων του σωματείου και του σκοπού στον οποίο η διάλυσή του αποβλέπει και, συνεπώς η, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 29 και 30 του Ν. 4991/2017, από 4.12.2017 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 91/5-12-2017 αίτηση ανακλήσεως της υπ' αριθμ.

31/2002 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Θράκης, είχε μεν ασκηθεί παραδεκτά, σύμφωνα με όσα έχουν ήδη εκτεθεί, πλην όμως ήταν απορριπτέα ως νομικά αβάσιμη, κατ' εφαρμογήν της διατάξεως της παραγράφου 2 του άρθρου 11 της Ε.Σ.Δ.Α. Επομένως, το Εφετείο, που απέρριψε ως απαράδεκτη την ένδικη αίτηση, δεχόμενο ότι αποτελεί επανάσκηψη της προηγηθείσας και απορριφθείσας αμετακλήτως από 14-11-2008 ανακλητικής αιτήσεως του αιτούντος σωματείου, στην οποία προέβαλε επίσης ως δικαιολογητικό λόγο ανακλήσεώς της την έκδοση της ίδιας ως άνω αποφάσεως του Ε.Δ.Δ.Α. και ότι συνεπώς (η ένδικη αίτηση) προσκρούει στην καταλαμβάνουσα και την πολιτική δίκη δικονομική αρχή non bis in idem, ενώ έπρεπε να δεχθεί ότι αυτή (ένδικη αίτηση) είναι νομικά αβάσιμη, καθόσον με τα δεδομένα που είχε δεχτεί η υπό ανάκληση απόφαση, το δικαίωμα από το άρθρο 105 αριθμ. 3 του Α.Κ. ασκήθηκε νομίμως στα πλαίσια του άρθρου 11 παρ. 2 της Ε.Σ.Δ.Α., και, συνεπώς, το αιτούν σωματείο δεν είχε νόμιμη αξίωση προς ανάκληση της υπ' αριθμ. 31/2002 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Θράκης, έσφαλε μεν ως προς την αιτιολογία, πλην, όμως ορθώς κατ' αποτέλεσμα έκρινε, απορρίπτοντας την ως άνω αίτηση, γι' αυτό πρέπει, κατ' άρθρο 578 Κ.Πολ.Δ., να απορριφθεί και ο λόγος αυτός της αιτήσεως αναιρέσεως, από το άρθρο 559 αριθμ. 1 του Κ.Πολ.Δ., ως απαράδεκτος, εν όψει και του ότι δεν υπάρχει, ούτε το αναιρεσείον επικαλείται, έννομο συμφέρον προς αποτροπή δυσμενούς δεδικασμένου, να αναιρεθεί η απόφαση μόνο ως προς την εσφαλμένη αιτιολογία της.

Τέλος, οι προβλεπόμενοι από τους αριθμούς 8 και 14 του άρθρου 559 του Κ.Πολ.Δ. δεύτερος και τρίτος, αντίστοιχα, λόγοι της αιτήσεως αναιρέσεως, με τους οποίους το αναιρεσείον αποδίδει στην προσβαλλομένη απόφαση τις αναιρετικές πλημμέλειες ότι: α) δεν έλαβε υπόψη, αν και προτάθηκε «την απόφαση της Επιτροπής Υπουργών του Συμβουλίου της Ευρώπης, η οποία επιβλέπει την εκτέλεση των αποφάσεων του Ε.Δ.Δ.Α. και η οποία λήφθηκε στην υπ' αριθμ. 1302 συνεδρίαση μετά την ψήφιση του ν. 4491/2017, στις 5-7 Δεκεμβρίου του έτους 2017», η οποία θα είχε ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης (ο δεύτερος λόγος) και β) δεν κήρυξε άκυρη την προεκτεθείσα υπ'

αριθμ. 31/2002 απόφαση, συνεπεία της οποίας συνεχίζει να υφίσταται η στέρηση του δικαιώματος του συνεταιρίζεσθαι, αν και εκδόθηκε η υπ' αριθμ. προσφυγής 26698/2005 απόφαση του Ε.Δ.Δ.Α., απερρίφθησαν ως απαράδεκτοι, ο μιν δεύτερος (λόγος) για το λόγο ότι η επικαλούμενη απόφαση δεν αποτελεί πράγμα, ο δε τρίτος (λόγος) διότι δεν στοιχειοθετείται, εν προκειμένω, η επικαλούμενη αναιρετική πλημμέλεια, δοθέντος ότι η, προβλέπουσα τη δυνατότητα υποβολής αιτήσεως ανακλήσεως ή μεταρρυθμίσεως της αποφάσεως, όταν έχει εκδοθεί απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, και, συνακολούθως, δυνατότητα επαναλήψεως της διαδικασίας, διάταξη του άρθρου 758 του Κ.Πολ.Δ., δεν προβλέπει ως κύρωση την ακυρότητα της αποφάσεως του εθνικού δικαστηρίου, της οποίας ζητείται η ανάκληση ή μεταρρύθμιση.